

Og naar de Landbrugere, der bor langs Statsbanerne, skal have Gaver gennem Takstnedsættelser, hvorfor skal saa ikke de Landbrugere, der bor langs Privatbanerne, have det? Der er jo lige saa mange Kilometer Privatbaner, som der er Statsbaner her i Landet, og der er en Mængde Landbrugere, der kun bruger Privatbanerne til deres Transport. Taksterne ved Privatbanerne er i Forvejen betydelig højere end ved Statsbanerne, og de, der bruger Privatbanerne, maa baade gennem Amts- og Kommuneskatter dække deres egne Baners Forrentning og Underskud og samtidig være med til at dække Statsbanernes Underskud gennem Statsskatten. Jeg tror, disse Spørgsmaal vil om kortere eller længere Tid, naar det har vist sig, hvilken Ubillighed de nye Takster indeholder overfor dem, der bor ved Privatbanerne, melde sig og blive meget vanskelige at komme udenom.

Med hvilken Styrke og Konsekvens vil man ogsaa i Længden overfor Motorfolkene, overfor Banernes Konkurrenter, kunne hævde, at de selvfølgelig maa betale deres Slid paa Vejene, ligesom Banerne maa betale Sliddet paa Skinnevejene, naar man opgiver at søge dette Princip gennemført, naar man indretter sig permanent paa at lade Befolkningen gennem Beskatningen betale for Banernes Slid paa Skinnevejene?

Jeg ser ikke rettere end, at Konsekvenserne er mange og vidtrækkende og efter min Mening meget farlige for Statens Økonomi, og jeg har ønsket at konstatere det, idet mit Parti naturligvis ikke kan føle sig forpligtet til at tage Konsekvenserne af et Forrentningsprincip, som alle andre Partier har forladt.

Korsgaard: Ændringsforslagene under § 2 er finansielt set vel nok nogenlunde de betydningsfuldeste af de Ændringsforslag, som foreligger til Finanslovsforslaget. Det, der gør, at disse Ændringsforslag kan blive finansielt saa betydningsfulde, er, at man udskyder visse Arbejder, som man ellers normalt vilde udføre, og dette paa Grund af, at den finansielle Situation ikke er saa god. Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte, som sidst talte, har allerede været inde paa denne principielle Side af Sagen.

Forholdet er det, at under det tidligere Venstreministerium, Ministeriet Neergaard, havde man netop fra Venstres Side den Opfattelse af Erhvervskrisen, at det eneste, man praktisk talte kunde gøre overfor den, var ekstraordinært at sætte store Arbejder i Gang. Man kunde den Gang Gang paa Gang træffe en Udtalelse fra Venstres Side

gaaende ud paa, at intet Ministerium havde som Venstres Ministerium foranlediget store Arbejder sat i Gang og dette specielt for at afhjælpe Arbejdsløsheden. Vi fra konservativ Side har aldrig troet paa den Teori, at man ved kunstigt at sætte offentlige Arbejder i Gang kunde afhjælpe en Erhvervskrise, en Arbejdsløshedskrise, væsentligt. Vi har ikke troet paa det af den Grund, at vi aldrig har ment, at Statens Midler vilde række til. Og vi fik den Gang Ret.

Men det, man nu gør fra Venstres Side, er, at man, om jeg saa maa sige, gaar over til noget i Retning af den modsatte Yderlighed. I Stedet for i en Tid, hvor Beskæftigelsesgraden er daarlig, at sætte Arbejder i Gang, gaar man nu over til at standse Arbejder, som man normalt vilde udføre. Om dette er helt rigtigt, derom nærer jeg mine store Tvivl. Det private Erhvervsliv maa jo indstille sig efter Tiderne; naar Tiderne er daarlige, og man kan formindske sit Tab ved at standse Arbejder, saa er der fornuftigvis intet, der kan forhindre den paagældende deri. Men er end Igangsættelsen af Arbejder til Afhjælpning af en Arbejdsløshedskrise ikke noget særdeles virkningsfuldt Middel, saa vil jeg dog paa den anden Side ikke benægte, at der kan være noget godt i en saadan vanskelig Tid at sætte Arbejder i Gang.

Naar derfor den nuværende Regering gennem sine Ændringsforslag faktisk indstiller sig paa en helt anden Politik end den, Ministeriet Neergaard førte paa dette Omraade, er jeg ikke saa særdeles glad derfor. Jeg vilde have foretrukket, at man var blevet ved den gyldne Middelvej. Men det har Regeringen altsaa ikke gjort, og som den politiske Situation nu en Gang er, kan det jo ikke være anderledes end, at vi fra konservativ Side i nogen Grad maa tage Hensyn til Ministeriets Stilling paa dette Omraade. Paa et enkelt Punkt har man ved et Ændringsforslag om at bevilge et Beløb paa 1 Mill. Kr. til Bygning af en Jernbane til Røde Kro til en vis Grad søgt at afbøde andre Nedsættelser, men taget under eet bliver Nedsættelserne dog væsentlig større end Forhøjelserne.

Det, der nu sker ved disse Nedsættelser, er, at der bliver Brug for færre ledige Arbejdshænder, end der vilde være blevet Brug for, hvis Ændringsforslagene ikke var stillet. Heroverfor er det saa, at vi fra konservativ Side i Finansudvalget har anmodet om at faa opgjort, hvilke af disse Arbejder, som skydes ud, der forholdsmæssigt vilde have betydet mest i Retning af at skaffe Beskæftigelse, hvis de var